

H e t m o s t e r d z a a d

O s h o

Toespraken naar gezegden van Jezus uit het Thomas Evangelie

1974 Poona

Resumé van de zesde toespraak

Jezus zei: "Het koninkrijk is gelijk een schaapherder die honderd schapen had.

Een van hen verdwaalde, het grootste.

Hij liet de negen en negentig achter, om dat ene te zoeken, tot hij het vond.

Nadat hij zich afgemat had, zei hij tegen het schaap: 'Ik heb je meer lief dan de negen en negentig.'"

Een van de grootste raadsels is altijd geweest: wat zal er gebeuren met de zondaren, met hen die verdwaalden? Welke relatie bestaat er tussen de zondaar en het goddelijke? Wordt de zondaar gestraft? Zou er een hel zijn? Want alle priesters hebben er de nadruk op gelegd dat de zondaar in de hel geworpen wordt; hij moet gestraft worden. Maar kan God iemand straffen? Is er niet genoeg mededogen? En als God niet vergeven kan, wie zou het dan wel kunnen?

Hierop zijn vele antwoorden gegeven, maar het antwoord van Jezus is het mooiste. Voor we verder op deze uitspraak ingaan, moeten we veel andere dingen begrijpen, omdat ze ons achtergrond zullen geven.

Altijd als we iemand straffen, verschillen de verklaringen die we ervoor geven, welke die ook zijn, van de redenen; en houdt dit verschil tussen *reden* en *verklaring* goed in gedachten.

Je bent een vader of moeder en je kind heeft iets gedaan wat je niet goed kunt keuren. Het doet er niet toe of hij iets goeds of iets kwaads heeft gedaan, want wie weet wat goed of kwaad is? Maar je keurt het af en alles wat je afkeurt wordt verkeerd. En als een kind de verkeerde weg opgaat, iets verkeerd doet in *jouw* ogen, dan *straf* je het. De werkelijke reden is dat je ego gekwetst is. Het kind was in conflict met jou, het liet zich gelden. De reden is dat je ego werd gekwetst en de straf is een soort wraak.

Maar de verklaring is anders: je zegt dat het is, omdat het iets verkeerd heeft gedaan en het op de goede weg gebracht moet worden – hoe zou het op de goede weg gebracht kunnen worden als het niet wordt gestraft? Daarom moet het gestraft worden als het de verkeerde kant uitgaat, en het moet beloond worden als het doet wat je zegt. Zo wordt het geconditioneerd voor een goed leven. Dat is de verklaring, zo praat je erover in je geest, maar het is niet de fundamentele, onbewuste reden.

De onbewuste reden is totaal anders. Je wilt het kind op zijn plaats zetten, het eraan herinneren dat jij de baas bent en hij niet, dat hij niet vrij is, dat jij zijn eigenaar bent – en dat hij het zal voelen als hij ongehoorzaam is.

Dit gebeurt niet alleen tussen ouder en kind, het gebeurt ook tussen de maatschappij en die kinderen die van de rechte weg zijn afgedwaald. Daarom bestaan er gevangenis, daarom bestaan er wetten – het is *wraak*, wraak van de maatschappij. De maatschappij kan niet toelaten dat iemand rebelleert, omdat hij dan de gehele structuur ervan vernietigen zal. Misschien heeft hij gelijk: Athene kon Socrates niet tolereren, niet omdat hij ongelijk had – hij had absoluut gelijk – maar Athene kon hem niet tolereren omdat dan de hele maatschappelijke structuur te niet gedaan zou zijn.

De maatschappij geeft ook een verklaring: ze zegt dat ze het doet om je op de rechte weg te brengen, *ze straft je om je eigen bestwil*. Maar niemand maakt zich er ooit druk om of dat goede ook bereikt wordt. We hebben misdadigers al duizenden jaren lang gestraft, maar niemand bekommert er zich om of die misdadigers ooit door die straf veranderen of niet.

Het resultaat is absoluut absurd – meer misdadigheid. Ook de misdadiger voelt wel dat het een verklaring is, dat hij niet gestraft wordt omdat hij verkeerd doet – hij wordt gestraft omdat hij betrappt wordt. Hij heeft dus ook zijn verklaring; de volgende keer zal hij handiger en slimmer moeten zijn. Als een misdadiger uit de gevangenis komt, is hij een meer volleerd misdadiger dan tevoren: hij heeft met ervaren mensen samengeleefd in de gevangenis, die vaak gestraft zijn - die ver gevorderd zijn op het pad der misdaad.

Niemand wordt door bestraffing tegengehouden, maar de maatschappij blijft denken dat er wordt gestraft, omdat het kwaad gestopt moet worden. Maar men vergist zich, de maatschappij heeft een andere reden – ze neemt wraak; en ook de misdadiger begrijpt dat – omdat ego's elkaars taal heel goed kunnen verstaan, hoe onbewust die ook is – ook de misdadiger denkt: Okay, ik wil als mijn tijd komt ook wraak nemen. En dan bestaat er een conflict tussen het ego van de misdadiger en de maatschappij.

Is God ook zo? Precies als een rechter, een officier van justitie, net als een vader, als een baas? Is God op dezelfde wijze wreed als de maatschappij? Zal hij zich wreken als wij ongehoorzaam zijn? Zal hij je straffen? Dan is hij niet goddelijk meer, dan is hij een gewoon mens als jij en ik.

Dat is één van de meest diepgaande problemen: hoe zal God zich gedragen tegenover een zondaar, die op de verkeerde weg is geraakt? Zal hij vriendelijk zijn? Dat houdt andere dingen in. En als hij rechtvaardig wil zijn, kan hij geen mededogen hebben, omdat *recht* en *mededogen* niet samen kunnen bestaan. Mededogen betekent onvoorwaardelijke vergiffenis, maar dat is niet rechtvaardig. Voor een heilige is het mogelijk zijn hele leven lang aan een stuk door te bidden en nooit iets kwaads te doen. Een ander mens kan alles doen wat in zijn hoofd opkomt, alle soorten zonden begaan – en dan bereiken *beiden* het goddelijke, beiden bereiken Gods wereld. Wat gebeurt er? Als de heilige niet beloond wordt en de zondaar niet gestraft, dan is dat onrechtvaardig. Als de zondaar op dezelfde wijze wordt beloond, wat heeft het dan voor zin om een heilige te zijn? Het wordt doelloos. Het is best mogelijk dat God mededogend is, maar dat is niet rechtvaardig.

Als hij rechtvaardig was, dan zou de berekening ons helder voor de geest staan: de zondaar moet gestraft worden, de heilige moet worden beloond. Maar dan zou hij geen mededogen hebben – een rechtvaardig man *moet* wreed zijn, omdat er anders geen recht gedaan kan worden. Een rechtvaardig man moet met het *hoofd* leven, *niet* met het *hart*.

Een rechter moet toeschouwer blijven, zonder gevoel, alsof hij geen hart heeft. Maar we hebben eeuwenlang gezegd dat God zowel rechtvaardig als mededogend is; vriendelijk, liefhebbend, en toch rechtvaardig. Het is met elkaar in tegenspraak, een *paradox* – hoe lossen we dat op?

Jezus heeft een antwoord, en dat is het mooiste. Het gaat in tegen al je vooroordelen, want *Jezus gelooft niet in straf*. Dat kan ook niet, want straf is in laatste instantie wraak. Een Boeddha, een Krishna, een Jezus kunnen niet in straf geloven. Eerder het tegendeel, ze kunnen de hoedanigheid zelf van de rechtvaardigheid van God loslaten. Maar mededogen kun je niet loslaten, want *rechtvaardigheid is een menselijk ideaal, mededogen is goddelijk*. Rechtvaardigheid stelt voorwaarden: 'Doe dit en dan zal je dat bereiken. Laat dat, anders zal je dat ontgaan.' Mededogen stelt geen voorwaarden.

‘Jezus zei: het koninkrijk is gelijk een schaapherder die honderd schapen had. Een van hen verdwaalde, het grootste. Hij liet de negen en negentig achter, om dat ene te zoeken, tot hij het vond. Nadat hij zich totaal afgemat had, zei hij tegen het schaap: “ik heb je meer lief dan de negen en negentig.”’

Een van hen verdwaalde – het grootste. Dat is altijd zo – degene die verdwaalt, is altijd de beste. Als je een vader bent van vijf kinderen zal je merken, dat alleen het beste zich tegen je zal proberen te verzetten en je zal verloochenen, alleen het beste zal zich doen gelden. De middelmatigen zullen je altijd toegeven, maar dat wat niet middelmatig is zal rebelleren, omdat de kwaliteit van zijn geest zelf opstandig is. Intelligentie is opstandig: hoe intelligenter, hoe opstandiger.

Kijk om je heen: mensen van wie je denkt dat ze goed zijn, zijn bijna altijd zwakkelingen. Hun goedheid komt niet voort uit hun kracht, maar uit hun zwakheid. Ze zijn goed omdat ze niet slecht durven te zijn. Maar wat is dat voor goedheid, die het gevolg is van zwakheid? Goedheid *moet* voortkomen uit overvloeiende *kracht*, alleen dan is ze goed, omdat ze dan leven bezit, over borrelend leven. Een mens die goed is omdat hij niet slecht kan zijn, is *niet echt* goed. Zodra hij sterker wordt, zal hij slecht worden; geef hem macht en de macht zal hem ogenblikkelijk corrupt maken.

Dat gebeurde in dit land. *Gandhi* had veel volgelingen, maar het lijkt erop dat het goed-zijn van zijn volgelingen was gebaseerd op zwakheid. Ze waren goed, zolang ze geen macht hadden, maar toen ze macht kregen, toen ze de regeerders van het land werden, maakte die macht hen direct corrupt. Kan macht een krachtig mens corrupt maken? Nooit. Omdat hij al machtig is. Als macht hem corrupt kon maken, dan zou dat allang gebeurd zijn. Macht maakt je alleen corrupt als je zwak bent en je goedheid op zwakte berust.

Hoe kan goedheid voortkomen uit zwakheid? Want goedheid heeft een overvloeiende energie nodig. Denk eraan, goedheid is een luxe. Heiligheid is een luxe – ze komen voort uit overvloed. Als er te veel energie is, zoveel dat je ervan overloopt, dan ga je haar delen. Dan exploiteer je niet, want er is geen reden voor. Dan geef je vanuit je hart, omdat je zoveel hebt dat je echt overladen bent. Je wilt graag delen en er afstand van doen, je wilt alles om je heen werpen en je hele leven geven als een geschenk.

Als een boom in bloei staat, staat hij alleen in bloei, omdat hij overloopt van energie. Bloemen zijn luxe – een boom bloeit alleen, als hij het zich kan veroorloven. Als hij niet de juiste hoeveelheid water krijgt, niet de juiste hoeveelheid kunstmest, als de bodem niet erg vruchtbaar is, dan heeft de boom misschien bladeren, maar hij kan geen bloesem dragen.

Dat is de hiërarchie: het hoogste kan alleen bestaan als er energie is die zich naar het hoogste kan begeven. Als je niet goed te eten krijgt, zal allereerst je intelligentie verdwijnen, want dat is de bloesem. In een arm land is de echte armoede niet die van het lichaam, maar die van het intellect, want als het land erg arm is, kan er geen intellect bestaan – het is de bloei. Alleen als aan alle lichamelijke behoeften is voldaan, beweegt de energie zich naar omhoog; de energie bevredigt eerst de lichamelijke behoeften. Want de basis moet eerst beschermd worden, de wortels moeten

eerst beschermd worden. Als er geen wortels zijn, kan er ook geen bloesem zijn; als er geen lichaam is, waar moet de intelligentie zich dan bevinden? En mededogen staat nog hoger dan intellect, en meditatie nog hoger.

Wees goed op grond van energie, niet uit zwakheid. Zonder energie kan je alleen maar een onecht gezicht hebben, en dan schep je een onechte goedheid, een onechte heiligheid. Je denkt dat je een heilige bent, omdat je geen enkele zonde begaan hebt, niet omdat je het goddelijke hebt bereikt. Als je het goddelijke bereikt, is dat een verworvenheid, een positieve verworvenheid van de energie. Dan word je godgelijk, en dan hoef je je niet in te spannen om godgelijk te worden – het komt spontaan. Je kunt je ertegen verzetten slecht te zijn, maar dat is iets negatiefs. Als je je verzet is er de wens; en als je de wens koestert kwaad te doen, heb je het gedaan, dat maakt geen verschil. Dat is het verschil tussen *zonde* en *misdaad*.

Een misdaad bestaat uit een *daad*. Zonde maakt geen onderscheid tussen je daden en je gedachten; als je denkt, is er het zaad; het doet er niet toe, of het al of niet uitloopt in een daad. Als het tot een daad wordt, is het een misdaad. Maar als je het gedacht hebt, heb je al een zonde begaan. Voor het goddelijke ben je al een misdadiger geworden, je bent afgedwaald. En begrijp dit goed: zij die op een dwaalspoor raken zijn altijd krachtiger dan zij die op het rechte pad blijven.

Zij die van het rechte pad afraken, zijn altijd de besten. Ga naar een krankzinnigengesticht en kijk eens goed: je zult tot de ontdekking komen dat de intelligentste mensen krankzinnig zijn geworden. Nietzsche, een van de grootste intellecten die ooit werden geboren, werd krankzinnig – hij had te veel energie, hij had zoveel energie dat deze niet kon worden ingeperkt, ze moest een stroom worden; ze was als een oceaan, wild. Nietzsche werd gek. Nijinsky werd gek. Kijk terug op deze eeuw en je zult ontdekken dat de besten gek werden, en de middelmatigen bleven gezond.

Leven is *energie*. Alleen een levenloze, bloedarme geest zal niet verdwalen, kan niet verdwalen, omdat het moeilijk is zoveel energie te verzamelen, het is moeilijk om tot dat uiterste te gaan, tot die afgrond. Maar zij die verdwalen – als ze ooit gevonden worden – worden Boeddha's. Een potentiële Boeddha wordt krankzinnig, als hij geen Boeddha wordt – waar moet de energie heen? Als je niet creatief kunt zijn, wordt energie destructie. De krankzinnigen in een gesticht zijn alleen krankzinnig omdat ze niet middelmatig zijn; ze zijn krankzinnig omdat ze verder kunnen zien dan jij. En als ze dieper zien dan jij, verdwijnen de illusies.

Het hele leven is zo'n groot raadsel, dat het heel moeilijk is gezond te blijven, als je dieper kunt zien. Je blijft gezond, omdat je niet kunt zien: je ziet niet meer dan twee procent van het leven, en 98 procent is een gesloten boek, omdat als je dit zou zien het zo overstelpend zou zijn, dat je het niet kunt verdragen – je wordt ziek, woest.

Als de energie beschikbaar is, kan het in de tijd van een ogenblik gebeuren. Als de energie niet beschikbaar is, is het moeilijk. Yoga bestaat nergens anders uit dan het scheppen van energie, meer energie. De hele dynamiek van tantra is erop gericht je te leren hoe je meer energie kunt scheppen, zodat je een verschijnsel wordt, dat lijkt op de zondvloed. Dan kun je goed worden of slecht.

Jezus zei: 'Een van hen verdwaalde, het grootste.'

Alleen zij die groot zijn, die de besten zijn, verdwalen. Zondaren zijn de beste mensen van de wereld – op de verkeerde weg, natuurlijk. Ieder moment kunnen ze tot heiligen worden. Heiligen zijn prachtig, zondaars zijn prachtig, maar de mensen die daar tussenin hangen zijn lelijk.

Waarom raken de besten, de grootsten op een dwaalspoor? Daarvoor moet je een geheim begrijpen: het groeiproces houdt in dat je eerst een *ego* moet verwerven. Als je geen gekristalliseerd ego verwerft, is overgave nooit mogelijk. Hoe zou je iets kunnen overgeven wat je nooit hebt gekregen? Een rijk man kan afstand doen van zijn rijkdommen, maar wat moet een bedelaar doen? Hij heeft geen rijkdommen waar hij afstand van kan doen. Een groot geleerde kan afstand doen van zijn intellect, maar wat kan iemand doen die middelmatig is? Hoe kan hij iets verwerpen, als hij niets gekregen heeft? Als je kennis hebt, kun je er afstand van doen en onwetend, nederig worden; maar als je geen enkele kennis bezit, hoe kun je er dan afstand van doen?

Socrates kon zeggen: *'Ik weet niets.'* Maar dat is het tweede stadium: hij weet veel, en dan wordt hij zich ervan bewust dat alle kennis *nutteloos* is. Maar iemand die zich niet bewogen heeft als Socrates, kan dit inzicht niet verwerven.

Een bedelaar op straat en Boeddha op straat bedelen beiden, maar er is een hemelsbreed verschil: Boeddha bedelt uit eigen vrije wil. Boeddha is een bedelaar, omdat hij van de rijkdommen geproefd heeft en tot de ontdekking gekomen is dat ze waardeloos zijn, nutteloos. Maar een bedelaar die ook op straat staat en nog nooit rijk is geweest, hoe kan hij afstand doen van een verlangen, dat nog nooit vervuld is? Hoe kan hij zeggen dat paleizen nutteloos zijn? Hoe kan hij zeggen dat mooie vrouwen waardeloos zijn? Hij kan dat niet zeggen, want hij heeft nooit mooie vrouwen gekend. Alleen *ervaring* kan je afstand laten doen. Zonder ervaring kun je jezelf troosten, en heel veel arme mensen, arm in velerlei betekenis, doen dat.

In het eerste stadium van het leven moet iemand die op de juiste manier volwassen wordt een ego verwerven, en in het tweede stadium – als de cirkel compleet wordt – moet hij er afstand van doen. Een kind groeit alleen als het zich verzet tegen zijn ouders, als het vecht met zijn ouders; als het zich van hen afkeert, zich tegen hen keert, dan verwerft het zijn eigen individuele ego. Er is strijd, en je kunt alleen vechten als je het gevoel hebt, dat je *bent*. En dat is een cirkel: als je voelt dat je bent, dan kun je harder vechten: als je harder vecht, word je sterker, je *bént* sterker – je voelt: *'Ik ben.'* De zondaar probeert misschien onafhankelijk te worden van de maatschappij, van de vader – maar de zondaar zoekt de onafhankelijkheid en zijn ego op de verkeerde manier. Ook de heilige zoekt onafhankelijkheid, maar op de juiste manier. Het is moeilijk om een heilige te worden, omdat je om een heilige te worden een zondaar geweest moet zijn. Probeer dit te begrijpen: om een zondaar te worden, behoeft je niet eerst een heilige te zijn geweest, maar om een heilige te worden *moet* je een zondaar zijn geweest. Anders is je heiligheid armzalig, niet rijk.

'Een van hen verdwaalde, het grootste.'

Het grootste schaap is het beste schaap: het draagt de meeste wol, het meeste vet, je moet er dus meer voor betalen. Het beste schaap verdwaalde.

Waarom kiest Jezus steeds het voorbeeld van de schaapherder en de schapen? Dat is vol betekenis: die hele menigte van middelmatige mensen lijkt op schapen, ze leven in een *massa*. Kijk naar schapen op de weg: ze bewegen zich alsof ze een collectieve geest hebben. Ze bewegen zich als massa.

Jezus zegt altijd dat God de zondaar zal zoeken, niet *de middelmatige*. Die bevindt zich altijd op het

pad, die *kan niet verdwalen*. Daarom liet de schaapherder negen en negentig schapen achter in het bos, en ging op zoek naar het ene dat verdwaald was. Want dat ene was een individu geworden, dat ene had een *ego* verworven. Kijk naar je hele wezen: is het nog altijd een menigte? Of ben je tot een ego geworden? Als je tot een ego geworden bent, dan zal God je zoeken, omdat je de

moeite waard bent. *Als je een ego hebt*, dan is God ergens op de een of andere manier op zoek naar je, omdat jij je taak verricht hebt, je bent een individu geworden. *En als je nu die individualiteit verliest*, word je universeel.

Vóór de individualiteit ben je niet meer dan een menigte. Dán verwerf je individualiteit, je verdwaalt; je wordt onafhankelijk, je wordt een ego, en dán, als je dit ego verliest, dan word je de oceaan, je wordt het geheel.

In militaire dienst zijn de mensen schapen: je moet volkomen gedisciplineerd worden, zodat je alle onafhankelijkheid verliest. Bevel is bevel, je mag er niet over nadenken. Je kunt de maatschappij ogenblikkelijk veranderen in een leger. Daarom slaagde Hitler er in het hele land in een legerkamp te veranderen. Ook Mao is er in geslaagd zijn hele land in een legerkamp te veranderen. De maatschappij leeft net op de grens; een klein beetje discipline en de maatschappij kan in een leger worden veranderd.

Heb je enig eigen geweten? Of leef je slechts als deel van de maatschappij, waarin je bent geboren? Je bent hindoe, mohammedaan, christen, sikh, jain – maar ben je mens? Je kunt niet zeggen dat je mens bent, want een mens heeft geen maatschappij. Socrates is een mens, Jezus is een mens – maar jij niet. Jij hoort ergens bij, maar een mens hoort bij niemand, hij staat op eigen benen. Dat zegt Jezus: de besten verdwalen.

Je blijft tot God bidden, maar hij zoekt *jou* niet, daarom loop je hem mis. Word eerst jezelf, dan zal hij je gaan zoeken. *Je hoeft God niet te zoeken* – hoe zou je hem kunnen *zoeken*? Je kent zijn adres niet, je kent zijn woonplaats niet. Je kent niets anders dan betekenisloze woorden en theorieën, en die zullen je niet helpen.

De kerk is zijn woonplaats niet, is dat ook nooit geweest. Je kunt hem niet zoeken, want je kent hem niet. Hij kan jou zoeken, want hij kent je – en dat is een van de meest fundamentele leringen van Jezus: de mens kan het goddelijke niet bereiken, maar het goddelijke kan de mens bereiken. *En hij bereikt je altijd als je bereid bent.*

Het eerst-nodige is dat je rebelleert, omdat je dan je ego verkrijgt. Het eerst-nodige is dat je meer wordt dan de massa – dat wil zeggen dat je verdwaalt; dat je verder gaat dan het scherpomlijnde, in formules gevangen, beperkte terrein van de maatschappij. Want daarbuiten, in de wildernis, erboven, bestaat de uitgestrektheid van God.

Wees machtig, handhaaf jezelf, sta op eigen benen. Word geen slachtoffer van de massa. Denk, begin jezelf te zijn. En ga je eenzame weg – wees geen schaap.

Negen en negentig schapen kunnen achtergelaten worden in het bos, je hoeft je er geen zorgen over te maken, ze zullen niet verdwalen want ze zullen opeendringen, je kunt ze ieder ogenblik terugvinden.

Als een schaap de kudde kan verlaten, betekent dat, dat daar kracht bestaat, en het schaap is niet bang voor het bos, het is niet bang voor de wilde dieren, het is helemaal niet bang; het schaap heeft al zijn angsten verloren – *alleen dan* kan het de kudde verlaten. En niet-bang-zijn is de eerste stap tot het bereid-zijn.

En denk eraan, je hoeft God niet te zoeken, hij komt naar je toe. Word het waard en hij zal je vinden. Misschien bereikt hij je in de vorm van een verlichte, als een meester of als een goeroe, hij kan je op duizenden manieren bereiken. Maar hoe hij je bereikt, is niet belangrijk – dat is zijn zorg, daar hoef jij je geen zorgen over te maken. Verwerp eerst het ego, wees bereid, word een individu, en dan kun je universeel worden.

God heeft hem die gerebelleerd heeft meer lief. De priesters zullen zeggen: 'Wat een onzin. Zou God hem die verdwaald is meer liefhebben?' Toch is het zo. Jezus is het verloren schaap, en Boeddha en Mahavir. De massa beweegt zich verder in zijn middelmatigheid, terwijl een Jezus, een Boeddha, een Mahavir gezocht worden – God spoedt zich naar hen toe.

Dat gebeurde onder de Bodhi-boom, waaronder Boeddha zat, geheel individueel, *absoluut alleen*, terwijl hij alle banden met de maatschappij, de cultuur en de religie had verbroken; hij was volkomen alleen. Dan komt God van alle kanten, uit alle richtingen, omdat hij overal is – en Boeddha werd een God.

Hoe moet je bereid zijn? Word een *individu*. Word een *revolutionair*. Stel je buiten de maatschappij, heb geen angst, verbreek alle banden, alle relaties. Wees alleen en besta alsof je het centrum van de wereld bent. Dan spoedt God zich naar je toe, en in zijn stormloop raakt je ego verloren, het eiland verdwijnt in de oceaan – plotseling ben je niet meer.

Allereerst moet je de maatschappij laten vallen, d.w.z. je innerlijke ego: want *je ego kan alleen bestaan met de maatschappij*. Als je de maatschappij blijft loslaten, komt er een moment waarop je ego alleen is. Als er geen 'jij' is, kan het 'ik' niet bestaan. Je moet het 'jij' loslaten, dan valt het 'ik'

weg. Maar door eerst het 'jij' te laten vallen, wordt het 'ik' scherper omlijnd, gecentreerd, mooi, machtig. Dan wordt het vernietigd – dat is de stormloop van het goddelijke.

Jezus was tegen de massa – en de massa dat is alles wat om je heen is – en die massa raakte in paniek. Zij dachten: 'Die man is onze vijand, hij vernietigt de fundamenten zelf. Hoe kunnen we leven zonder de massa?' En toen hij blééf leren – hij leerde de mensen om te verdwalen - namen ze wraak en zeiden: 'Genoeg is genoeg'

Heb moed. Begeef je buiten de ontginning, ga de wildernis in. Daar is het leven, en alleen daar zal je groeien. Misschien zal je lijden, want zonder lijden kun je niet groeien. Misschien is er het kruis, de kruisiging, want volwassenheid is niet mogelijk zonder de kruisiging. De maatschappij neemt misschien wraak – accepteer die wraak. Dat moet gebeuren, want als het ene schaap terugkomt bij de negen en negentig zullen die zeggen: 'Daar is een zondaar. Dat schaap is verdwaald, dat hoort niet meer bij ons.'

En die negen en negentig schapen zullen absoluut niet kunnen begrijpen dat de schaapherder dat éne schaap op zijn schouders draagt – omdat dit het verloren schaap is en het is gevonden.

Jezus zegt dat de schaapherder terug zal gaan naar zijn huis en zijn vrienden zal verzamelen, en dat hij een feest zal geven, omdat een schaap verloren werd en een schaap werd gevonden. Jezus zegt dat, altijd als een zondaar de hemel binnenkomt, er grote vreugde heerst, want een schaap werd verloren en een schaap werd gevonden.

Osho Augustus 1974 Poona, India

